

D-I Goe

În schița D-I Goe, Goe este personajul principal al operei construit pe contrastul dintre aparență și esență, ca multe alte personaje ale lui Caragiale, prin caracterizare directă, caracterizare indirectă, dar și prin prezentarea personajului în relații cu alte personaje – Goe reprezintă tipul copilului răsfățat și prost educat.

Tema educației pe care unele odresle o primesc de la părinții lor este bogat ilustrată în prozele scurte ale autorului “Scrisori pierdute”. Astfel pe Goe îl găsim în bogata galerie a copiilor de tipul lui Ionel, un Mitică în evoluție sau un Leonida de mai târziu din farsa “Conul Leonida față cu reacțiunea”. Personajul nostru este prezentat într-un moment important al vieții sale – o călătorie din provincie spre București, spre capitală – unde Goe urmează să fie recompensat în cadrul festiv al unei sărbători naționale de 10 Mai, ziua regelui – pentru a nu mai rămâne repetent și anul acesta .

Cu o artă desăvârșită, prin descriere și folosirea cu abilitate a amanuntului semnificativ – inscripția “Le formidable” de pe palarea elegantului costum de marinăr al lui Goe – copilul este caracterizat în mod direct de către autor, subliniind și mai mult contrastul dintre ceea ce vrea să pară personajul – un domn, un formidabil elegant și manierat – și ceea ce este el în realitate – un copil obraznic, răsfățat și repetent pe deasupra.

După o prezentare succintă, în care autorul renunță voit la portretul fizic, pentru a da personajului un mai mare grad de generealitate, se recurge la conturarea portretului moral al personajului prin toate mijloacele caracterizării indirecte. Personajul este creionat treptat prin năzbatii pe care le face, specifică de altfel vârstei, dar pe care Goe le face din perspectiva celui care îi sunt tolerate toate capriciile iar execuțiile îi sunt admirate și recompensate de însoțitoare și rudele sale pe parcursul călătoriei.

În fiecare secvență autorul insistă pe atitudinea personajului față de familie și față de străini; surprinde gesturile sale și mimica pentru a sublinia relele deprinderi ale copilului, dar mai ales este exploatată vorbirea personajului. Accentual pe vorbirea directă, pe dialog – devine la Caragiale o adevărată artă. Arta dialogului da viață și autenticitate personajului său. Din modul cum vorbește ne dăm seama de gradul de cultură a personajului iar din tonul de comandă pe care-l adoptă este sugerată obraznicia, impetivitatea și iresponsabilitatea sa.

Pentru a primi ceea ce îi se cuvine personajul țipa, urla, zăbăra, bate din picioare și este nerecunoscător și pretentios cu cei din jur. Nu ascultă de nimeni pentru că nu i s-a cerut acest lucru, nu are răbdare pentru că n-a învățat acest lucru. A fost mereu “puișorul”, “deșteptul” “pricopsitul” – admirat mereu și tolerat în orice împrejurare, a învățat repede să-și tiranizeze mama, bunica și matusa. De altfel autorul nu scapă prilejul de-a sugera cititorului că personajul său este “cu capul gol” și “încuiat – aceasta fiind adevărata esență a lui Goe.

Goe poate fi văzut și ca o victimă a educației deficitare, dar, din nefericire, și ca o prezenta actuală.